

ת"פ 27756/02/18 - מדינת ישראל נגד א"ח

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27756-02-18 מדינת ישראל נ' א"ח
לפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א"ח

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד ניל סיימון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג גרושים אשר התגוררו יחדיו. ביום 27.11.17, בסמוך לשעה 18:00, בנוכחות ידיהם של בני הזוג ואמה של המתלוננת, דרש הנאשם מהמתלוננת כי תיתן לו מחצית מהדירה, אך זו סירבה.

בנסיבות אלה, החל הנאשם לקלל את המתלוננת ואמר לה "אם אלוהים והיטלר וערפאת ומשה רבנו אם אני לא אקבל את החצי שלי טינר עלייך ואני אמלא אותך בלהבות טינר על כולך ואני אמלא אותך בלהבות טינר ואמלא אותך בלהבות". בתגובה ענתה לו המתלוננת "אין בעיה רק משטרה אתה". בתגובה השיב לה הנאשם "משטרה שם זין גם מאה משטרות גם, משטרה מפגרת". המתלוננת יצאה מהדירה בריצה כדי לנסוע לתחנת המשטרה, כאשר הנאשם בעקבותיה, תוך שהוא צועק ומקלל אותה "זונה בת זונה". כשהתיישבה המתלוננת

בכיסא הנהג ברכב היכה הנאשם באגרוף בהגה של הרכב והמתלוננת המשיכה בנסיעתה לתחנת המשטרה. הנאשם התקשר למתלוננת בעודה בתחנת המשטרה והיא אמרה לו להגיע לשם. לאחר הגעתו לתחנה, דרש מהמתלוננת, כי תחתום על הסכם בו תיתן לו כסף וזו סירבה. הנאשם עוכב לחקירה.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם כפר במיוחס לו והוסיף, כי ההקלטה בה נשמעים הדברים המיוחסים לו בכתב האישום לא קשורה לאירוע בכתב האישום. עוד נטען, כי לא היו איומים, וכי ככל שהיו חילופי דברים, אלה אינם מהווים איומים. ההגנה חלקה על קבילות ההקלטה וטענה, כי מדובר בהקלטה מבויתת ומנותקת מהאירוע שאינה שייכת לאירוע בתיק זה ולא עומדת בדרישות הפסיקה להגשת ההקלטה. לטענת ההגנה, הדברים הנטענים בכתב האישום לא נאמרו על ידי הנאשם.

טענות הצדדים בתמצית

3. ב"כ המאשימה ביקשה לקבל את גרסת המתלוננת שנמסרה במשטרה ואושרה על ידה בעדותה בבית המשפט ולא את הגרסה שהציגה בעדותה בבית המשפט לפיה מדובר בהקלטה מלפני כשנתיים. ביקשה לקבל את הודעת החוץ של אמה של המתלוננת בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות.

ההקלטה אושרה על ידי הנאשם והמתלוננת ולכן יש לתת משקל מלא לדברים.

4. ב"כ הנאשם לא חלק על ההקלטה נוכח אישורו של הנאשם שהינו אחד הדוברים בשיחה אך ביקש לזכות את הנאשם מאחר שאין מדובר בשיחה מלאה אלא בחלק משיחה והמתלוננת עצמה אישרה שההקלטה אינה מיום האירוע. מדובר בהקלטה שהיא שכפול ולא מקור.

המתלוננת רצתה להרחיק את הנאשם מהבית ולכן מסרה הקלטה ישנה שאין לה כל קשר ליום האירוע בכתב האישום.

אמה של המתלוננת לא נשמעה בהקלטה ולכן כלל לא נכחה במקום. האם מסרה שאמרה לנאשם להירגע והדברים לא נשמעים בהקלטה ובכך יש לתמוך בגרסת הנאשם שמדובר בהקלטה ישנה.

המתלוננת חזרה בה מהעדות במשטרה כבר בדבריה לתובעת, נ/1 והודעתה במשטרה לא הוגשה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות.

דין והכרעה

5. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

קבילות ההקלטה

החוקר.

כך גם לא מצאתי לייחס משקל לעובדה שאין תיעוד מלא של השיחה אלא זה שנמסר על ידי המתלוננת לחוקר.

11. נוכח כל אלה, אני קובעת כי ההקלטה (ת/1) הינה ראיה קבילה שיש לתת מלוא המשקל לתוכן הנאמר בה.

עבירת האיומים

12. סעיף 192 לחוק קובע כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

13. בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89) (פסקה 8), נקבעו שני מבחנים על מנת להבחין בין איום לאזהרה.

הראשון, **מבחן השליטה**, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע.

השני, **מבחן המהות**, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו?

בבחינה האם מעשה מהווה איום אם לאו "... אין לבחון את יסוד "האיום", הוא היסוד הפיסי לפי סעיף 192, **לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום**..." אלא במבחנים אובייקטיביים "... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (פסקה 7). (ראו גם ע"פ 5498/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (06.04.11)).

14. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, (4.1.06), (פסקה 41), נקבע "... כאמור, **השאלה אם התנהגות מסוימת או מעשה כלשהו הם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיום**..."

אשר ליסוד הנפשי נקבע בפסק דין זה, כי "ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפיות. **בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיום - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין**" (פסקה 40).

15. בע"פ 6368/09 **מתן זקן נ' מדינת ישראל** (12.07.10), (פסקה 7) נקבעו שלושה מבחנים עזר לסיווג אמירה כאיום:

"... לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. **על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר**. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה... מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. **יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על**

מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים."

16. עיון במקבץ הפסיקה מלמד, כי איום לפגיעה בגוף, בנפש, בשמו הטוב של אדם או הקנטה כשהם מלווים ביסוד הנפשי של כוונה להפחיד או להקניט יגבשו את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק.

17. וויכוח חריג הוביל את המתלוננת לעזוב את ביתה ולנסוע לתחנת המשטרה שם סיפרה לשוטרת רעות חיים, כי הגרוש שלה איים עליה ועל גרסה זו חזרה בפירוט בפני החוקר. בהמשך אף העבירה לחוקר את תוכן האיום שהושמע בהקלטה שהייתה ברשותה (ת/1).

18. בע"פ 4210/09 לירן נ' **מדינת ישראל** (25.11.09, פסקה 7) קבע בית המשפט "... מהצד האחר, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירת האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשלול את הבחירה החופשית של הזולת על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתי, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן כזה בחירותו של הזולת מהווה גם פגיעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה".

אין מחלוקת, כי בין הנאשם למתלוננת היה ויכוח במסגרתו ביקש הנאשם לקבל מחצית משווי הדירה והמתלוננת סירבה. בהמשך יצאה המתלוננת לתחנת המשטרה להגיש תלונה. בנסיבות אלה, נותר להכריע בשאלה האם האמור בהקלטה הוא תוכן הדברים שהשמיע הנאשם ביום 27.11.17 כנטען בכתב האישום או שמא הדברים נאמרו 4 שנים לפני כן, כטענת הנאשם.

הראיות בתיק

19. **הגב' איילת חן**, המתלוננת סיפרה בעדותה בפניי, כי היא והנאשם גרושים ולהם 4 ילדים, וכי כיום הם חזרו לגור יחדיו והיחסים ביניהם תקינים.

בתקופה נשוא כתב האישום, הייתה לנאשם בעיית הימורים והוא היה נתון בלחץ כספי ולכן היו צעקות בבית. לדבריה, היא רצתה להרחיק את הנאשם מהבית ולכן פנתה למשטרה. היא ניגשה לחוקר איליאייב וביקשה ממנו להוציא את הנאשם מהבית "... והוא אמר אי אפשר לעשות דבר כזה, הוא שאל אותי אם הוא היכה אותי, אם הוא איים עלי. אמרתי מעולם לא. האם אני מרגישה מאויימת. אמרתי לו לא" (עמ' 5 שורות 22-24). לדבריה, באותו היום "היה מריבה קולנית, ניבולי פה ומתוך לחץ הלכתי למשטרה" (עמ' 6 שורה 1). באותה עת נכחו בבית אמה ובנה בן ה-16. הוויכוח היה על רקע רצונה לחיות בנפרד מהנאשם ורצונו למכור את הבית וסירובה. כאשר יצאה מהבית כדי ללכת למשטרה "והוא בא אחריי וקילל אותי ונתן לי מכה בהגה, ואמרתי לו אני נוסעת למשטרה אז הוא אמר לי תסעי וכל אחד הלך לכיוון שלו, ויותר מאוחר הוא התקשר ושאל איפה אני אמרתי שאני במשטרה ברחוב הגלבוע ואז הוא אמר אני בא ואז אמרתי תבוא. ואז התווכחו שיחה קולנית לגבי הכסף. והיתה שם פקידה שאמרה לשוטר שאנחנו רבים, ואז השוטר הפריד בינינו" (עמ' 6 שורות 5-10). בהמשך הוסיפה "שהוא רוצה את הכסף וזה לא מעניין אותו ואמרתי לו דרך בית משפט. אז הוא אמר לא יהיה בית משפט בואי נסיים בינינו שכל אחד יקח את הכסף" (עמ' 6 שורות 14-15).

המתלוננת בדברים אלה אישרה את השתלשלות הדברים כמתואר בכתב האישום למעט האיומים.

לאחר רענון זכרון העדה אישרה שהנאשם איים עליה כאמור בהודעתה במשטרה אך ההקלטה אינה מתייחסת ליום האירוע "בחקירה שהייתי אצל החוקר, הוא שאל אותי אם אני מאויימת. אני עניתי על זה ואמרתי שאני לא מאויימת ולא מפחדת מאיומים. ואז הוא אמר אני לא יכול להוציא אותו מהבית, ואז אמרתי לו שיש לי הקלטה שפעם הוא איים עלי, והוא שאל אותי איפה היא אמרתי לו שזה בטלפון שלי בוואטס אפ. הוא אמר לי את יכולה להעביר לי את זה ואמרתי כן והעברתי" (עמ' 7 שורות 8-11). מדובר בפעם הראשונה שבה המתלוננת מתייחסת לאיומים שהשמיע הנאשם וטוענת שאלה נאמרו בעבר ולא במועד האירוע נשוא כתב האישום.

בהמשך הוסיפה "המשפט שהוא אמר שיהיה אסון וישפוך עלי טינר, זה לא במעמד שניגשתי למשטרה. זה הקלטה שרבתי איתו בזמנו והוא דיבר והתנסח בצורה כזאת. ובאותו מעמד מול החוקר הייתי צריכה להביא חומר, כי אמרתי לאלכס אני לא רוצה שום דבר, תוציא אותו מהבית ואז הוא אמר אי אפשר להוציא מהבית, ואז אמרתי אם יש משהו ישן, אז הוא אמר תביאי. אני רוצה להוסיף באותו מעמד שרבתי איתו באותו יום היה מריבה היה לחץ מצידו ורציתי שהוא יצא מהבית. אלי לא אלים ואני לא אלימה. לא ידעתי מה לעשות ניגשתי למשטרה. לא ידעתי .. לא עניין אותי שום דבר רציתי שהוא יצא מהבית. לקחתי קלטת מהעבר ואמרתי לו קח. כי זה משתמע שזה היה באותו מעמד אבל זה לא היה באותו מעמד" (עמ' 7 שורות 13-19). בשלב זה הוכרזה העדה כעדה עוינת.

העדה אישרה שהעדות במשטרה נושאת את חתימתה שלה. היא לא קראה את העדות, היא לא הוקראה לה והיא מצידה לא ראתה צורך לקרוא אותה טרם שחתמה עליה.

העדה מסרה גרסה מבולבלת לגבי המועד בו הקליטה את השיחה בה הושמעו האיומים שבכתב האישום כשהוטחה בה גרסתה במשטרה לפיה השיחה התקיימה ביום 27.11.17:

"ש. מפנה לשורה 7 להודעה שלך, היום בערך בשעה שש הייתי בבית, א"ח היה בבית אמא שלי והבן שלי. א"ח התחיל להגיד להביא לו חצי מהבית 700 אלף שקל ואמרתי לו שהכל דרך בית משפט והתחלתי להקליט אותו בטלפון שלי. כלומר את אמרת שבאותה סיטואציה את הקלטת את הנאשם. את מאשרת את זה?

ת. אם הקלטתי אותו?

ש. כן.

ת. וואי. לא זוכרת. יכול להיות שהקלטתי. לא חושבת שהקלטתי. אין לי שיחה שאני מקליטה.

ש. אז שהשוטר רשם התחלתי להקליט אותו בטלפון שלי על סמך מה הוא רשם את זה?

ת. על סמך מה שאני אמרתי לו. הייתי צריכה לתת לו חומר כדי שיוציא אותו מהבית.

ש. בחקירה את מתייחסת לאותו אירוע ספציפי שקרה ביום 27.11.17 בשעה שש ואת מספרת שבאותו אירוע

התחלת להקליט אותו?

ת. את זה מסרתי. אבל לא קרה פיזית. גם מסרתי לו הקלטה של הטינר שאלי אמר לפני שנתיים. משהו כזה. אבל זה לא היה באותו מעמד. אני כן אמרתי את זה אבל לא עשיתי את זה פיזית.

ש. ממשיכה לצטט. "ואז הוא אמר שיהיה אסון והוא ישפוך עלי טינר שזה חומר דליק ויעלה אותי בלהבות ואני אמרתי לו שהוא מבין רק דרך המשטרה" כלומר שוב התייחסת לאותו אירוע והשוטר רשם שאת אמרת לו שבאותו אירוע הוא אמר לך את הדברים האלה. זה מה שאמרת לשוטר?

ת. אני אמרתי שאני נתתי לשוטר הודעה בוואטס אפ. ואותה הודעה בוואטס אפ, באותו אירוע באותו יום היה באמת מריבה על הכסף וניבולי פה ללא ספק, הטינר ואני אשרוף אותך זה לא היה באותה מריבה. כדי שהוא יצא מהבית, אני הבאתי לשוטר את ההודעה הזאת והשוטר הרי צריך לשייך את זה כדי שתהיה סיבה כדי לעשות לו צו הרחקה. מן ההיגיון. ולכן הוא הציג את זה בצורה שזה נעשה באותו מעמד. אבל זה לא נעשה באותו מעמד. אמרתי לו אני לא מפחדת ולא מאויימת יש לי משהו מהעבר. א ז הוא אמר תעבירי לי.

המטרה של באותו מעמד של הגשת התלונה היתה אך ורק כדי שיצא מהבית. ולכן אני פשוט מאד לא ידעתי שאם אני אביא משהו מהעבר, שזה יראה לא נכון וגם לא .. זה לא דרך חיים שלי, אני לא מכירה את המעמד הזה, ולא חשבתי שצריך כל כך לדייק. רציתי באותו רגע שיצא.

ש. את טוענת שמה שהשוטר רשם הוא לא משקף את מה שאת אמרת לו? השוטר טעה פה.

ת. לא. חלילה השוטר לא טעה. זה דברים שאני אמרתי. אבל רצף האירועים לא נעשו באותו מעמד. זה לא באותו יום אירוע. כל הדברים שנרשמו נכונים אבל הם לא באותו יום ולא באותו אירוע. זה רצף של אירועים.

ש. כלומר השוטר טעה פה? השוטר התבלבל?

ת. כן. אני לא אמרתי לשוטר.

ש. את מתארת בהמשך התנהלות שהיא למעשה די דומה להתנהלות שתיארת שהתרחשה באותו יום. כלומר אחרי שהוא איים עלייך כמו שאמרת שישפוך טינר את אמרת הוא מבין רק דרך המשטרה. הוא אמר המשטרה על הזין שלי ושום דבר לא יהיה דרך בית משפט ואני רצתי החוצה ללכת למשטרה. הוא רדף אחריי התחיל לצעוק שאני זונה בת זונה ותוך כדי שאני מתיישבת בכיסא הנהג נתן מכה על ההגה.

ת. נכון.

ש. כלומר את למעשה תיארת את זה באותו רצף של האירוע.

ת. נכון.

ש. והדברים האלה שהקראתי לך עכשיו באמת היו באותו יום?

עמוד 7

ת. כן.

ש. כלומר את סיפרת לשוטר עדות שבאמצע גלשת למשהו אחר לגמרי ואז שוב חזרת?

ת. כן. מכיוון שהבנתי שאני לא יכולה להוציא בן אדם מהבית אם הוא לא רוצה מרצונו, צריך להיות לזה עילה. אי אפשר להוציא בני זוג כל ראשון ושני. אז נאלצתי לעשות את זה" (עמ' 8 שורה 26 עד עמ' 10 שורה 7).

סיכומם של הדברים לעיל, אף שהעדה טענה שמדובר בהקלטה של שיחה מלפני כשנתיים, הרי שאישרה שמסרה לשוטר, שמדובר בשיחה מאותו יום, וכי כל שרשם השוטר הוא את הדברים שמסרה, וכי אי הדיוקים היו מצידה. זאת מבלי שהיה כל ממש בהסברי העדה לפער בין הדברים המדויקים שמסרה לשוטר לגבי שעת האיום והשתלשלות הדברים שהביאו אותה להגשת התלונה, כמתואר בכתב האישום לבין טענתה שמסרה את ההקלטה כחיזוק לתלונתה לאחר שנודע לה שאין עילה להרחקת הנאשם מהבית, דברים שאין להם זכר בחומר הראיות או במזכר של השוטר שגבה את עדותה וקיבל ממנה את ההקלטה.

לדבריה היא ביצעה את ההקלטה ובשיחה שומעים אותה ואת הנאשם. העדה טענה, כי ההקלטה בוצעה שנתיים לפני כן אך לא ידעה למסור פרטים על המועד והנסיבות בהן הוקלטה השיחה.

בחקירתה הנגדית, אישרה שהקליטה חלק מהשיחה ולא את כולה, וכי אמה לא נכחה באירוע, אחרת הייתה מתערבת בו למשמע האיומים.

לטעמי, גרסתה של המתלוננת בפני לפיה מדובר בשיחה שהוקלטה כשנתיים לפני האירוע בכתב האישום היא גרסה שנועדה לסייע לנאשם ולכן לא מצאתי לקבל גרסה זו אלא את דבריה לשוטר, כי ההקלטה בוצעה ביום הגשת התלונה, 27.11.17, במהלך ויכוח בינה לבין הנאשם במסגרתו הקליטה את הדברים ולאחריו ניגשה לתחנת המשטרה להגשת התלונה בתיק זה. המתלוננת אישרה, כי יתר הדברים הנטענים בכתב האישום, למעט האיומים, אכן התרחשו באותו מועד וגם בכך יש לחזק את הגרסה שמסרה במשטרה לפיה כלל האירועים בכתב האישום התרחשו באותו היום.

20. **הגב' תמר אלבז**, אמה של המתלוננת העידה שמערכת היחסים בינה לבין הנאשם תקינה. בנובמבר 2017 מערכת היחסים בין בני הזוג הייתה מעורערת וכיום תקינה.

העדה סיפרה כי "... אותו יום שהגעתי ראיתי אותה נסערת. אמרתי מה קרה אז היא סיפרה לי שהוא אמר לה ככה וככה. אז אמרתי לה תיגשי למשטרה" (עמ' 13 שורות 2-4).

ובהמשך הוסיפה "היא סיפרה לי שהוא איים עליה אז אמרתי לה תגשי למשטרה" (עמ' 13 שורה 6). האיום היה "שאני אזרוק עליך טינר" (עמ' 13 שורה 8 ועמ' 14 שורות 21-22). העדה לא שמעה את האיומים והמתלוננת היא שסיפרה לה עליהם כשהגיעה לביתם ועמדה על כך שלא נכחה בעת המריבה בין בני הזוג. הוויכוח למיטב זיכרונה היה על כסף.

הכחישה שאמרה בעדותה במשטרה, כי הנאשם איים וקילל את המתלוננת והיא בתגובה אמרה לו שיירגע. בנסיבות אלה, הוכרזה העדה כעדה עוינת.

העדה אישרה את חתימתה על גבי עדותה במשטרה. כאשר נשאלה האם הדברים שרשם השוטר לא נכונים לגבי שמיעתה את האיומים השיבה **"לא יודעת"** (עמ' 14 שורה 27).

השוטרת זיו שלוש, גבתה את הודעתה של הגב' אלבז (ת/6) והוסיפה שכל מה שנרשם זה דברים שמסרה הגב' אלבז. על פי האמור בהודעה הדברים שמסרה העדה אלבז בעדותה בפניי הם דברים ששמעה בעצמה, מאחר שנכחה באירוע ולא דברים ששמעה מפי בתה. על פי האמור בהודעה לאחר שהנאשם איים לשפוך חומצה על המתלוננת וקילל אותה גב' אלבז דרשה ממנו שיירגע ואמרה למתלוננת להגיש תלונה (שורות 3-5). המתלוננת ברחה לרכבה והנאשם יצא בעקבותיה. גב' אלבז הביעה **את חששה, כי הנאשם יממש את איומיו וירצח את המתלוננת** (שורות 6-7).

בנסיבות אלה, יש לקבוע האם יש להעדיף את הודעת הגב' אלבז במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

כמצוות סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, העדפת אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט תהא מטעמים מיוחדים שיירשמו ולצורך כך יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

אמרה המתקבלת לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות דורשת בדיקה מדוקדקת של בית המשפט, וגם כשיש חשש קל שבקלים על בית המשפט להימנע מלהסתמך עליה (דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא** (5.7.93)). מהאזנה להקלטה (ת/1) לא נשמע איש למעט הנאשם והמתלוננת. המתלוננת אישרה שלא הקליטה את כל השיחה, אך על פי הודעת העדה אלבז (ת/6) היא אמרה לנאשם להירגע בעת האיום לשרוף את המתלוננת עם טינר. שלב זה של השיחה הוקלט במלואו ועל כן קיים חשש ממשי, כי העדה אלבז שמעה את הדברים מפי בתה ולא בעצמה. אחרת מצופה היה לשמוע את תגובתה לנאשם בשלב זה של השיחה בין המתלוננת לנאשם.

בנסיבות אלה, לא מצאתי להעדיף את הודעת הגב' אלבז במשטרה על פני עדותה בפניי. המתלוננת סיפרה שאמה ובנה נכחו בבית אך עמדה על כך שסיפרה על הדברים לאמה. עדותה של הגב' אלבז, כי יעצה לבתה לפנות מיד למשטרה מתיישבת עם הטענה שמדובר בדברים שהושמעו ביום 27.11.17 ולא שנים לפני כן.

גם לפי גרסת הגב' אלבז בפניי, כי הדברים נמסרו לה על ידי המתלוננת במועד האירוע (ולא כפי שטענו המתלוננת והנאשם) יש לחזק ראיות המאשימה, כי מה שגרם למתלוננת לעשות את דרכה לתחנת המשטרה היו איומים שהושמעו זה עתה כפי שנשמע בהקלטה שנמסרה לשוטר בתחנה.

21. **השוטר אלכס איליאייב** גבה חקירת הנאשם מיום 28.11.17, ת/2, רשם מזכר מיום 27.11.17, ת/3 וכן מזכר מיום 29.1.18, ת/4.

על פי ת/3, המתלוננת הגיע לתחנה ומסרה לשוטרת רעות חיים, כי הגרוש שלה איים שיפגע בה. הוא הנחה את רעות חיים למסור לה להמתין עד שיסיים טיפול באירוע אחר. לאחר זמן מה רעות חיים עדכנה אותו שהגרוש של המתלוננת הגיע לתחנה ומשוחח איתה. הוא יצא אליהם, הפריד בין השניים ועיכב אותו בגין איומים. הנאשם סירב לחתום על טופס העיכוב ולא רצה להיוועץ בעו"ד. הנאשם צעק שהמתלוננת שקרנית.

22. הוגש מזכר של השוטרת רעות חיים (ת/5), לגבי דברים עליהם לא נחקרה המתלוננת. על פי האמור במזכר, המתלוננת הגיעה לתחנה וביקשה להגיש תלונה כנגד הגרוש שלה שמתגורר עמה, בגין כך שאיים שישרוף אותה

וירצח אותה. בעוד המתלוננת ממתינה לחוקר כפי שהנחתה אותה השוטרת היא שמעה אותה משוחחת בטלפון עם מישהו ומזמינה אותו להגיע לתחנה. כעבור מספר דקות הגיע הנאשם ואמר למתלוננת שהוא מוכן לעשות איתה הסכם והשניים שוחחו בצד. היא עדכנה את החוקר איליאייב בדברים וזה הפריד בין השניים והודיעה לנאשם שהוא מעוכב.

23. **הנאשם** בעדותו בפני הודה שהיה "**וויכוח קטן**" בין השניים (עמ' 16 שורה 23). לטענתו "זה היה ויכוח רגיל שבוויכוח הזה תמיד שאנחנו מתווכחים מגיעים לויכוח על הכסף. בגלל שהיא לא הגיעה איתי למשא ומתן עם הכסף, אז היא אמרה לי אם אתה לא יוצא מהבית אני קוראת למשטרה. בוא נגיד זה כבר היה 10 פעמים מקרה כזה "אם אתה לא יוצא מהבית אני קוראת למשטרה..." (עמ' 16 שורות 25-26). בהמשך הוסיף על הריב ביניהם הוסיף שמדובר בוויכוח לא חריג "... הריב שהיה לנו היה ריב פשוט כמו כל ריב של בעל ואישה, לא היה ריב מיוחד, ריב מילולי" (עמ' 17 שורות 15-16).

אם אכן מדובר בוויכוח שגרתי, מדוע שהמתלוננת תעזוב את הבית במהירות ותיסע לתחנת המשטרה ותספר על איומים.

לגבי ההקלטה נשוא כתב האישום הסביר הנאשם "**זו שיחה שבוצעה אולי לפני 4-5 שנים באחד הריבים שהיו לנו...** באחד מהריבים שהיה לנו זה רק טיפה בים. זה לא הכל" (עמ' 17 שורות 5-7).

הוא התקשר אל המתלוננת שמסרה לו שהיא בתחנת המשטרה ואמרה לו שיבוא וכך עשה. הם ישבו על הספסל ודיברו, הגיע שוטר אחז בכתפו ואמר לו להתרחק מהמתלוננת.

הנאשם אישר את תוכן ההקלטה "**אמת. היא גם אמרה את זה. היא התלוננה עליי לא פעם אחת, אולי 10 פעמים**" (עמ' 17 שורה 18). הנאשם אישר שאמר לשוטר את המילים "**יצא לי בעצבים**" והוסיף "**מה נראה לך שאני מסתובב עם ג'ריקן בבית?**" (עמ' 17 שורות 19-20).

לטענתו 10 פעמים הזמינה המתלוננת את המשטרה ואלה אמרו לה שתפסיק לעשות כן, כי אין כל בסיס לתלונתה.

הנאשם אישר שהשניים חיים כיום יחדיו, וכי מערכת היחסים ביניהם תקינה.

הוא אישר, כי אמר בחקירתו שהמתלוננת משקרת למשמע החשדות כנגדו. כאשר ב"כ המאשימה ביקשה להשמיע לו את ההקלטה השיב "**לא צריך להשמיע לי**" (עמ' 18 שורה 13).

על רישום החוקר, כי הנאשם השתולל וצעק לאחר שהושמעה לו ההקלטה השיב "התחלתי לצעוק ולהשתולל כשהוא אמר לי שיקח את הילדים שלי לרווחה. שיקח את הילדים שלו לרווחה. תביאי את השוטר לפה. אם היה יודע לעשות עימותים ב-10 פעמים שהתלוננה עליי, פעם אחת לא הביא אותה לעימות איתי" (עמ' 18 שורות 16-18). הכחיש שתגובתו הייתה בשל מה שנשמע בהקלטה. לטענתו החוקר שיקר ברושמו את הדברים, אלא שהחוקר לא זומן לעדות בנקודה זו.

הנאשם אישר שלאחר שמיעת ההקלטה מסר לחוקר שזה נאמר בעצבים, אך טען, כי אמר לחוקר שמדובר באירוע ישן ולא בדברים שנאמרו ביום האירוע, כפי שהוטח בו בחקירה, אך אין זכר לדברים בחקירתו.

לטענתו מדובר בהקלטה של שיחה טלפונית ולא שיחה פנים אל פנים והוסיף "**כשהוא השמיע לי את ההקלטה**

שבוצעה לפני 4 שנים הודיתי בזה כי זה אני אבל מפה ולסובב את הדברים איך שרוצה ולהגיד דברים שלא נבראו... אמרתי זו שיחה שבוצעה לפני 4 שנים" (עמ' 19 שורות 23-25).

הנאשם עמד שהמתלוננת הכינה בבית הקלטה ישנה ושבה למסור אותה לחוקר. לדבריו הוא מסר את הדברים לחוקר. כשהוטח בו שמסרה את ההקלטה לחוקר באמצעות תוכנת הוואאצפ התחמק ולא התייחס לטענה.

כשהוטח בו שאין הגיון שהמתלוננת תחזיק שנים בהקלטה כשכבר הגישה לטענתו 10 תלונות קודמות השיב "אגיד לך בדיוק למה. היא לא עד כדי משוגעת שתלך לבעלה שמפרנס אותה ויש לה ילדים ותעשה לו את זה אבל החוקר הבטיח לה שאם יש משהו הוא יוכל להרחיק אותי מהבית" (עמ' 21 שורות 4-5).

ב"כ המאשימה עמדה על השמעת ההקלטה וב"כ הנאשם ציין "הנאשם לא חולק על ההקלטה ואין טעם להשמיע אותה" (עמ' 21 שורה 21). לאחר שההקלטה הושמעה השיב הנאשם "כן. זה חלק משיחה. אנחנו לא רבים, זה מחלוקת על כסף. זה כמו שאת תעשי מחלוקת עם בן זוג שלך על כסף, אותו דבר בדיוק" (עמ' 21 שורות 25-26). אף לאחר שהדברים הושמעו לנאשם גרסתו היא שאין מדובר בתוכן המהווה איומים אלא ויכוח על כסף.

24. הנאשם בחקירתו מיום 28.11.17 (ת/2) הכחיש שאיים על המתלוננת וטען שהמתלוננת ואמה מעלילות עליו. לאחר שהושמעה לו ההקלטה נרשמה תגובתו והודאתו של הנאשם בדברים "(הערת חוקר: החשוד צועק ומשתולל ודופק על השולחן) אז מרוב עצבים זרקתי מילה אבל העובדות שאני פעם אחד לא נגעתי בה" (שורות 10-11). כשנשאל מדוע אמר למתלוננת שיעלה אותה בלהבות השיב "יצא לי מעצבים" (שורות 12-13).

25. בעדותו במשטרה הכחיש הנאשם את האיומים והודה בהם לאחר שהושמעה לו ההקלטה (ת/1) והסביר שהדברים נאמרו בעצבים. בעדותו בפני טען, שהדברים נאמרו 4 שנים לפני אלא שאין זכר לגרסה זו בחקירתו וגובה ההודאה לא הובא לעדות ביחס לטענה לרישום שגוי של ההודאה.

בשים לב לכך שהנאשם אישר קיומו של ויכוח על כסף, לאחריו יצאה המתלוננת מהבית והוא הלך אחריה לרכב ואחר כך גם לתחנת המשטרה ובכך אישר את יתר האמור בכתב האישום ובשים לב לגרסאות המתלוננת ואמה, איני מקבלת גרסת הנאשם שנמסרה בפניי, לפיה מדובר בהקלטה מלפני 4 שנים.

לסיכום

26. לא המתלוננת ולא הנאשם טענו בשום שלב בחקירה, כי מדובר בהקלטה שבוצעה לפני שנים ולא ביום 27.11.17, יום האירוע על פי כתב האישום. הוטח בנאשם בחקירתו, כי הדברים הושמעו על ידו ביום האירוע והנאשם נתן הסברו לתוכן הדברים אך בשום שלב לא טען, כי מדובר בדברים שנאמרו במועד אחר.

27. הנאשם בכפירתו מסר שמדובר בדברים שהושמעו במועד מוקדם יותר ולא ביום הנטען בכתב האישום ובמהלך עדותו בפני טען שמדובר בהקלטה מלפני 4 שנים. המתלוננת מצידה מסרה שהשיחה הוקלטה כשנתיים קודם לכן ולא ידעה לומר מתי ובאילו נסיבות.

28. המתלוננת מסרה את תלונתה ביום 27.11.17 אף שהשניים מתגוררים יחד ויחסיהם תקינים בשום שלב לא פנתה למאשימה וציינה, כי מדובר בטעות או אי הבנה, וכי האיומים הושמעו מספר שנים קודם לכן. רק בעדותה בפני טענה זאת כדי לסייע לנאשם. אני ערה לכך שהמתלוננת, במסגרת רענון טלפוני שנערך לה על ידי ב"כ המאשימה לקראת עדותה בבית המשפט, מסרה ביום 25.11.18 (נ/1) שמדובר בהקלטה ממועד אחר, אך מדובר בגרסה שנמסרה בסמוך למסירת עדותה בבית המשפט במסגרת רענון זכרון ולא מיוזמתה שלה ובמטרה לסייע לנאשם.

29. הנאשם והמתלוננת אישרו את רצף האירועים המתואר בכתב האישום למעט האיומים. כאמור, המתלוננת אישרה שמסרה את הדברים לשוטר כאיומים שהושמעו ביום 27.11.17 ובעקבות כך הגישה את התלונה באותו היום. אמה של המתלוננת שמעה את רצף הדברים כמתואר בכתב האישום מפי המתלוננת לרבות האיומים וגם בכך יש לתמוך שההקלטה מתייחסת לאיומים שהושמעו ביום הגשת התלונה, 27.11.17.

30. בתוכן הדברים כאמור בכתב האישום ביקש הנאשם להניע את המתלוננת להיעתר לדרישתו ליתן לו מחצית משווי הבית. האיומים באו על רקע סירובה של המתלוננת לדרישה זו ועל מנת להביאה להיעתר לדרישה. משכך יש בדברים לפגוע ברצונה ובחירותה של המתלוננת נוכח האיום לפגוע בחייה אם לא תיעתר לדרישתו ועל כן הדברים מהווים איומים כהגדרתם בחוק.

31. לא קיבלתי גרסת המתלוננת והנאשם בעדותם בפני, כי מדובר בשיחה שהוקלטה במועד אחר. ההקלטה היא תיעוד של האיומים שהשמיע הנאשם במסגרת הוויכוח בין הצדדים ביום 27.11.17 כאמור בכתב האישום.

למעלה מן הצורך ייאמר, שגם לו הייתי מקבלת גרסת השניים, כי הדברים נאמרו במועד אחר, הרי שיש בדברים להוות איומים כלפי המתלוננת והדבר לא היה מקים הגנה לנאשם.

32. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי השיחה הינה תיעוד של האירוע בו הושמעו איומים כלפי המתלוננת ביום 27.11.17 כמתואר בכתב האישום. הדברים שנאמרו על ידי הנאשם עולים כדי איומים ונעשו במטרה להפחידה, להקניטה או להניעה לפעול כפי רצונו ועל כן אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

זכות ערעור כחוק.